

Arrest

nr. 299 035 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten.

Op 18 mei 2020 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 maart 2023 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Kameroense nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Mankon etnie. U bent geboren op 6 april 1995 in Mankon en groeit op in Bamenda. U studeert Economie en Financiering, maar kan deze universitaire studie niet afronden. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

In 2015 wordt u lid van de Southern Cameroon National Council (verder SCNC). U neemt deel aan vergaderingen en deelt flyers uit. Op 1 oktober 2017 neemt u deel aan manifestaties in Bamenda. De demonstranten eisen de onafhankelijkheid van Engelstalig Kameroen.

Op 30 oktober 2017 bent u aanwezig bij een bijeenkomst van SCNC. De ordediensten vallen binnen. U wordt opgepakt en naar het 3rd Police Station gebracht. U komt terecht in een cel waar zowel mannen als vrouwen opgesloten worden. Dagelijks worden gevangenen voor ondervraging uit de cel gehaald. Wanneer u door de politiecommissaris uit de cel gehaald wordt, laat hij u weten dat hij u kan helpen als uw moeder 500.000 CEFA overmaakt. Uw moeder doet dit, maar de politiecommissaris helpt u toch niet. Integendeel, u wordt verkracht nadat uw moeder het geld heeft overgemaakt. Na de verkrachting wordt u terug naar uw cel gebracht.

Op 4 november 2017 wordt u door een andere agent uit de cel gehaald. Hij had u na uw verkrachting al zien huilen in de cel. Hij laat u lopen, maar u mag aan niemand vertellen dat hij u geholpen heeft. Thuis aangekomen vertelt u uw moeder wat er tijdens uw detentie gebeurd is. De volgende dag brengt uw moeder u naar het ziekenhuis voor een controle, waarna u zich thuis opsluit.

Op 27 november 2017 gaat uw moeder naar de markt. Een vriendin vertelt haar dat u volgens de krant een terroriste bent. Uw moeder vraagt hulp aan haar advocaat. Deze stelt haar voor dat jullie naar het dorp Inyo gaan en daar onderduiken. Diezelfde dag nog gaan u en uw moeder naar dit dorp.

Eind december 2017 verlaat u Inyo omdat de algemene situatie daar verslechtert. Uw advocaat kent iemand in Yaoundé waar u kan onderduiken. U kan zich in deze periode inschrijven aan een universiteit in Noord-Cyprus. Kameroense burgers hebben geen visum nodig om naar Noord-Cyprus te reizen. Op 31 januari 2018 verlaat u Kameroen en reist u naar Noord-Cyprus. U vat een universitaire studie aan, maar omwille van de traumatische ervaring in de gevangenis, kan u zich niet op uw studies concentreren. U vraagt een visum voor Frankrijk aan via de ambassade in Turkije. De Franse autoriteiten kennen u in februari 2020 een visum toe. U verlaat Noord-Cyprus op 22 februari 2020 en reist via Frankrijk naar België. U dient op 18 mei 2020 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Op 20 mei 2021 keert uw moeder van Inyo terug naar Bamenda. De burens vertellen haar dat agenten bij jullie thuis geweest zijn tijdens haar afwezigheid. De volgende dag komen agenten naar uw ouderlijke woonst om te vragen naar uw verblijfplaats. Het huis wordt doorzocht en uw moeder wordt geslagen als u er niet blijkt te zijn. Uw moeder duikt hierna weer onder.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: identiteitskaart van uzelf en uw moeder, de geboorteakte van uw broer, uw studententoelating in Noord-Cyprus, schoolattesten, een lidkaart van SCNC, een arrestatiebevel, een affidavit van uw moeder, medische rapport aangaande uw eigen persoon en uw moeder, foto's van uw moeder, een krant en een therapeutisch verslag van Exil.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uw advocate merkt in haar schriftelijke opmerkingen na het onderhoud op dat u het tijdens het onderhoud bij momenten moeilijk had door de impact van het trauma op uw faculteiten om uw asielrelaas uiteen te zetten. Zij bezorgt dan eveneens een verslag dat door uw therapeute L.M.D.L. werd opgesteld. Dit verslag stelt dat angst, onrust, vergeetachtigheid en het verlies van concentratie uw functioneren ernstig beïnvloeden en dat uw concentratiemoeilijkheden één van de kenmerken van een posttraumatisch stress syndroom is. Er werd rekening gehouden met uw kwetsbaarheid.

Uit het therapeutisch verslag dat door mevr. D.L. opgesteld werd blijkt echter niet dat u werkelijk lijdt aan een posttraumatische stressyndroom, maar wordt gesteld dat het hebben van concentratiemoeilijkheden dikwijls één van de kenmerken van het posttraumatisch stressyndroom is. Uit het verslag kan niet worden afgeleid of en welke onderzoeken werden uitgevoerd om op objectieve wijze vast te stellen of u wel degelijk te kampen heeft met enige psychologische problematiek, zodat dient te worden aangenomen dat uw verklaringen dat u te kampen heeft met concentratie- en andere psychologische problemen louter en alleen gebaseerd is op uw eigen verklaringen. Verder kan de actualiteit van het door u neergelegde verslag in vraag gesteld worden. Immers, de laatste maal dat u de “psycholoog” gezien heeft, was in de loop van het jaar 2020 (notities CGVS, p. 16-17) en sindsdien bent u niet bij een andere psycholoog geweest. Verder werd het verslag niet door een psycholoog opgesteld, maar door een

psychomotorische therapeute en somato-psychopedagoge. Dit betreft geen beschermd beroep, in tegenstelling tot het beroep van psycholoog.

Verder blijkt uit de 'Vragenlijst "Bijzondere procedure noden" DVZ' van 30/06/2020 dat u géén elementen of omstandigheden signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ook bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 18/05/2020 blijkt niet dat u lijdt aan enige psychologische problematiek (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Overigens moet hierbij worden vastgesteld dat uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ niet blijkt dat u toentertijd niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen of niet in staat zou zijn geweest om de elementen ter ondersteuning van uw verzoek toe te lichten. Integendeel, uit de verklaringen die u op 30/06/2020 en 26/03/2021 aflegde blijkt dat de onderhouden bij de DVZ op een normale wijze zijn verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart voor het CGVS dat u op 30 oktober 2017 gearresteerd werd tijdens een vergadering van SCNC (notities CGVS, p. 15 + p. 17) omwille van uw activisme voor deze organisatie.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u, volgens uw verklaringen, legaal reisde **met een eigen Kameroens paspoort** en dat u hierbij op de luchthaven van Yaoundé geholpen werd door iemand die voor het leger werkt (notities CGVS, p. 21).

Vooreerst is het opmerkelijk dat u reisde met een paspoort dat afgeleverd werd op 18 oktober 2017 (zie document visum Frankrijk in uw administratief dossier), net voordat uw beweerdde problemen aanvingen. U verklaarde dat u het paspoort toen aangevraagd hebt om dat u 'gewoon een eigen paspoort' wou (notities CGVS, p. 28). U verklaart toen nog niet de intentie te hebben gehad om te reizen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een Kameroens paspoort toen 75.000 CFCA kostte (op dit moment een equivalent van ongeveer 110 euro) (zie informatie in uw administratief dossier), wat toch wel een hoog bedrag is om 'gewoon' te willen beschikken over een eigen paspoort zonder ermee te willen reizen. Het feit dat u in oktober 2017 een paspoort aanvraag doet reeds vermoeden dat u toch wel de intentie had te reizen, voor uw beweerdde problemen zich voordeden.

U verklaart voor het CGVS eveneens dat u uw **identiteitskaart in Kameroen heeft achtergelaten** (notities CGVS, p. 29) en dat u uw **paspoort in Frankrijk bent kwijtgeraakt** nadat u deze verkeerd had weggelegd. Voor de DVZ verklaarde u dan weer dat uw **paspoort door een man in Frankrijk in beslag genomen** werd (Verklaring DVZ, vraag 29). Bij de indiening van uw verzoek verklaart u dat **zowel uw paspoort als uw identiteitskaart door de smokkelaar afgenomen** werden (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB), dd. 18/05/2020). U legt bijgevolg tegenstrijdige verklaringen af over waar uw Kameroense identiteits- en reisdocumenten zich bevinden. Dit wijst op een **fundamenteel gebrek aan medewerking** om de Belgische autoriteiten in staat te stellen uw nood aan bescherming te beoordelen. Immers, dergelijke tegenstrijdige verklaringen over essentiële documenten, doen ernstig vermoeden dat u de Belgische asielinstanties belangrijke informatie over uw identiteit en reis wil onthouden. Deze vaststellingen tasten reeds op voorhand de ernst van uw verzoek tot internationale bescherming fundamenteel aan.

Aangaande uw activisme voor en betrokkenheid en lidmaatschap bij SCNC kunnen verder volgende opmerkingen gemaakt worden:

Tijdens het onderhoud voor het CGVS verklaart u dat u flyers verdeelde en informatie over de organisatie gaf (notities CGVS, p. 12). U verklaart eveneens dat u aanwezig was op een vergadering toen u zich inschreef als lid (notities CGVS, p. 10). **Gevraagd of u nog iets anders deed dan flyers uitdelen en aanwezig zijn bij vergaderingen, verklaart u niets anders gedaan te hebben** (notities CGVS, p. 13). Op andere momenten verklaart u echter dat u aan **één manifestatie** heeft deelgenomen, nl. op 1 oktober 2017 (notities CGVS, p. 6), om elders voor het CGVS te verklaren dat u deelnam aan **twee manifestaties**, nl. op 29 september en op 1 oktober (notities CGVS, p. 30). Voor de DVZ verklaart u dan weer **vnl. deelgenomen te hebben aan vergaderingen en manifestaties, maar legt u geen verklaringen af over het verdelen van flyers** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.3). U legt inconsistente verklaringen af aangaande uw activiteiten voor SCNC. Dit tast de geloofwaardigheid van uw activisme reeds grondig aan.

Gevraagd wanneer de laatste vergadering waarbij u aanwezig was plaatshad, verklaart u dat dit was op 30 oktober 2017 (notities CGVS, p. 15). Gevraagd of u sindsdien nog iets voor SCNC gedaan heeft, verklaart u dat het niet kon omdat de overheid naar u zoekt. U maakt het echter niet aannemelijk dat u door de autoriteiten gevisieerd wordt omwille van uw betrokkenheid bij SCNC (zie infra). **Uw (beweerde) activisme is gestopt eind 2017 en u heeft sindsdien niet meer deelgenomen aan enige politieke activiteiten.** Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uw beweerd activisme voor SCNC niet alleen

slechts beperkt in tijd was, u bent ook incoherent over uw activiteiten en daarenboven blijkt uw kennis over SCNC ook beperkt. U blijkt enkel Nfor Ngala Nfor, Tassang Wilfred en de naam van de voorzitter van de Bezam-divisie te kennen. U kent verder geen namen van leiders, en u ontmoette de door u gekende leiders niet, zelfs niet de leider van uw divisie (notities CGVS, p. 14).

Vervolgens blijkt u ook, buiten SCNC, geen andere organisatie te kennen die hetzelfde wil bereiken. U verwijst naar de Ambazonians – de naam die de onafhankelijk gezinde Zuid-Kameroeners zichzelf geven – maar zegt geen organisatie te kennen buiten SCNC (notities CGVS, p. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er nog heel wat separatistische groepen aanwezig zijn in en buiten Engelstalig Kameroen (zie informatie in uw administratief dossier). Het is niet aannemelijk dat iemand die in 2017 actief was voor de onafhankelijkheidsstrijd van Engelstalig Kameroen en daardoor ernstige problemen riskeerde, niet op de hoogte zou zijn van andere organisaties in de regio. Opnieuw tast deze onwetendheid uw verklaringen over uw – oprechtengagement aan.

Het valt bovendien op dat de persoon bij wie u in Yaoundé verbleef en over wiens naam u even moest nadenken, nl. een studiegenoot van uw advocaat (notities CGVS, p. 20 + p. 32), dezelfde naam draagt als uw eigen studiegenoot die u in contact bracht met SCNC (notities CGVS, p. 10), nl. V.T.. Ook dit doet weer vragen rijzen bij de ernst van uw verklaringen.

De door u neergelegde kopie van een lidkaart van SCNC betreft een document dat eenvoudig zelf op te stellen is. Dit kan het voorgaande niet wijzigen.

Deze vaststellingen aangaande uw betrokkenheid bij en activisme voor SCNC tasten de geloofwaardigheid van uw vrees voor de autoriteiten omwille van dit beweerde activisme verder aan. U maakt het aldus niet aannemelijk dat u door de Kameroense autoriteiten gevisieerd wordt. U tracht verder uw asielrelaas te onderbouwen aan de hand van een krantenartikel dat op 27 november 2017 in The Voice gepubliceerd werd (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier). Aangaande dit artikel wordt eerst opgemerkt dat het slechts een betrekkelijke bewijswaarde heeft en op zich geen bewijs vormt dat de er in aangehaalde feiten waarachtig zijn. Immers, uit informatie blijkt dat journalisten in Kameroen regelmatig omgekocht worden om tegen betaling artikels in de Kameroense media te laten verschijnen (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Het bewuste artikel vermeldt ook geen journalist. De uitgebreide uitleg omtrent SCNC in het artikel toont eveneens aan dat het een artikel betreft dat gekocht werd om uw asielrelaas te onderbouwen. SCNC is immers een gekende organisatie bij de Engelstalige Kameroeners en behoeft in een Engelstalige Kameroense krant helemaal niet voorgesteld te worden. Bovendien werd dit bewuste artikel door geen andere media overgenomen, noch konden enige nieuwsartikels over de andere personen die in het artikel vermeld zijn, teruggevonden worden via de zoekmachine google.be (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Gelet op deze vaststellingen, deinst u er niet voor terug om de Belgische asielinstanties om de tuin te leiden met een vals krantenartikel om de door u aangehaalde vrees voor vervolging te onderbouwen. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging wordt hierdoor reeds grondig aangetast.

U legt eveneens een door uw moeder ondertekende affidavit neer (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier). Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat de verklaringen van uw moeder geen bewijs zijn van de waarachtigheid van de door u of de door de schrijver van deze verklaringen aangehaalde gebeurtenissen. Bovendien zijn de verklaringen die u voor de Belgische asielinstanties aflegt niet consistent met de verklaringen van uw moeder in deze affidavit. U verklaart voor de DVZ dat uw moeder in juni 2020 in Bamenda was (Verklaring DVZ, vraag 13), terwijl u voor het CGVS verklaart dat zij in de periode van eind november 2017 tot mei 2021 in Inyo, in de omgeving van Batibo verbleef (notities CGVS, p. 19 + p. 22). U verklaart verder voor het CGVS dat uw moeder op 20 mei 2021 naar Bamenda terugkeerde en dat zij de daaropvolgende dag thuis aangevallen werd door de politie (notities CGVS, p. 22). Uit de door uw moeder ondertekende affidavit blijkt echter dat zij pas in Batibo onderdook nadat u Kameroen verlaten heeft in 2018 en dat zij in januari 2021 terugkeerde naar Bamenda. Uit de affidavit blijkt aldus dat uw moeder meerdere maanden in Bamenda verbleef voor zij thuis aangevallen werd in mei 2021. Uit deze affidavit blijkt eveneens dat jullie advocaat u naar het dorp Batibo bracht zodat u daar kon onderduiken, hoewel u voor het CGVS verklaart dat uw advocaat u daar niet heen kon brengen omdat hij bezig was (notities CGVS, p. 19). Het is eveneens opvallend dat uw moeder die, volgens haar verklaringen in de affidavit, sinds mei 2021 ondergedoken leeft, in januari 2022 een nieuwe identiteitskaart bekomt (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw moeder u zei dat ze niet met een verlopen identiteitskaart kon blijven en dat ze om deze reden haar advocaat contacteerde om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen (notities CGVS, p. 33-34). Het stemt echter tot denken dat uw moeder die beweerdelijk ondergedoken leeft omwille van problemen met de autoriteiten, alsnog via haar advocaat contact zoekt met deze autoriteiten om een nieuwe identiteitskaart te bekomen. Deze vaststelling tast de

geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw arrestatie en daaropvolgende detentie verder grondig aan.

Voor het CGVS verklaart u dat u tijdens een vergadering van SCNC werd gearresteerd (notities CGVS, p. 15 + p. 17 + p. 31). Ter bevestiging gevraagd dat u niet tijdens een manifestatie gearresteerd werd, maar tijdens een vergadering, verklaart u dat het tijdens een vergadering was (notities CGVS, p. 31). Voor de DVZ verklaarde u echter dat u tijdens een manifestatie opgepakt werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u vanaf november 2017 niet meer in Bamenda verbleef, maar eerst in de omgeving van Batibo, om uiteindelijk nog ca. anderhalve maand voor uw vertrek in Yaoundé te verblijven (notities CGVS, p. 19-20). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt hoegenaamd niet dat u in de laatste maanden voor uw vertrek uit Kameroen in Batibo of Yaoundé verbleven heeft (Verklaring DVZ, vraag 10), in tegendeel, u verklaart uitdrukkelijk van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Kameroen op 31 januari 2018 in Bamenda verbleven te hebben. **Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen aangaande het moment van uw arrestatie, verklaart u dat u zich vele dingen niet meer kon herinneren door het trauma** (notities CGVS, p. 34-35). Gevraagd of er nog andere redenen zijn dat u die fout gemaakt heeft, verwijst u wederom naar het trauma waardoor u het zich niet heel goed kon herinneren. Echter, zoals hierboven reeds aangegeven werd, blijkt nergens uit uw verklaringen voor de DVZ dat u op dat moment niet in staat was om deel te nemen aan de procedure tot internationale bescherming (zie supra). Bovendien blijkt nergens uit het door u neergelegde attest van uw therapeute, dat u niet in staat bent of geweest bent om deel te nemen aan deze procedure. **U kan geen gedegen uitleg geven waarom uw verklaringen niet overeenkomen.** Uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aangaande het moment van uw arrestatie en uw verblijfplaatsen in de laatste maanden voor uw vertrek uit Kameroen, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u anno 2023 nog contact heeft met uw moeder (notities CGVS, p. 35). Gevraagd waar u met uw moeder over praat, verklaart u dat ze u vertelt dat u nog gezocht wordt. Hierop doorgevraagd, verklaart u dat ze nog contact heeft met jullie advocaat. Gevraagd wat uw moeder van de advocaat verneemt, verklaart u haar dat niet gevraagd te hebben. U weet wel dat jullie advocaat het arrestatiebevel dat voor u uitgevaardigd werd kon bekomen. Later tijdens het onderhoud gevraagd hoe u weet dat u actueel nog problemen gaat krijgen, verwijst u naar de aanval op uw moeder in mei 2021 (notities CGVS, p. 33-34). Gevraagd of er nog andere redenen zijn dat u weet dat uw problemen er nog zijn, verwijst u wederom naar het arrestatiebevel. Gevraagd of jullie advocaat problemen had toen hij de identiteitskaart van uw moeder ging aanvragen, verklaart u dat uw moeder u daar niets over verteld heeft. Uit de door u neergelegde affidavit blijkt evenmin dat jullie advocaat problemen gehad heeft omdat hij de identiteitskaart van uw moeder ging aanvragen. Gelet op het geheel aan deze vaststellingen, blijkt niet dat jullie advocaat enige problemen had of zelfs maar ondervraagd werd over de verblijfplaats van uw moeder toen hij haar identiteitskaart bij de autoriteiten ging aanvragen. Uit het voorgaande blijkt eveneens een gebrek aan interesse uwentwege in de gevolgen van het arrestatiebevel dat beweerdelijk op uw naam werd uitgegeven.

De door u neergelegde kopies van een arrestatiebevel en de medische rapporten die in Kameroen opgesteld werden betreffen documenten die eenvoudig op te stellen zijn. Deze kunnen het voorgaande niet wijzigen.

De foto's van uw moeder die in elkaar geslagen werd, gaan niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege. Deze foto's kunnen het voorgaande niet wijzigen. Uit de foto's kan immers niet afgeleid worden wat de oorzaak is van de verwondingen van deze vrouw.

Gelet op het geheel aan deze vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u door de Kameroense autoriteiten opgepakt werd in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

Hoewel u voor de DVZ verklaart dat uw vader tot de **Bassa etnie** behoort (Verklaring DVZ, vraag 6e), verklaart u voor het CGVS de **etnie van uw vader niet te kennen** (notities CGVS, p. 25). U verklaarde eveneens voor de DVZ dat uw vader zich in Limbe bevond, terwijl u voor het CGVS verklaart niet te weten waar uw vader is, en dat u geen contact met hem heeft en niets van hem hoort (notities CGVS, p. 24). Uw plotse onwetendheid betreffende uw vader doet opnieuw vermoeden dat u het CGVS informatie die belangrijk kan zijn voor de beoordeling van uw vrees en/of risico wil onthouden.

U verklaart voorts voor het CGVS dat u **2 dagen in Frankrijk** was voor u naar België verder reisde (notities CGVS, p. 29), hoewel u voor de DVZ verklaarde **bijna een maand** in Frankrijk geweest te zijn (Verklaring DVZ, vraag 37). Waar reeds kan worden opgemerkt dat, indien u werkelijk een gegronde vrees had ten aanzien van Kameroen, van u verwacht mocht worden dat u reeds in Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming indiende, kan ook worden vastgesteld dat u ook in België lang talmde om een verzoek in te dienen. U kwam immers op 22 februari 2020 aan in België en diende pas 3

maanden later een verzoek in bij de Belgische asielinstanties. Ook deze vaststelling tast de ernst van uw vrees en/of risico verder aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Aan verzoekers om internationale bescherming uit bepaalde zones van het Engelstalige deel van Kameroen wordt subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de wet van 15 december 1980 toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, voor zover zij aannemelijk maken dat zij echt afkomstig zijn uit deze regio, dat zij in deze context hebben verkeerd en voor zover er geen echte interne vluchtmogelijkheid bestaat.

Uit een grondige analyse van de huidige veiligheidssituatie in Kameroen (zie **COI Focus "Kameroen. Engelstalige regio's: veiligheidssituatie"** van 20 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_regions_anglophones_situation_securitaire_20230220.pdf of <https://www.cgvs.be/fr>) blijkt dat dit land momenteel getroffen wordt door een zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een **gelokaliseerd conflict**, dat zich in hoofdzaak beperkt tot de twee Engelstalige regio's North West en South West. Uit dezelfde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in het Franstalige deel van Kameroen fundamenteel verschilt van deze in het Engelstalige deel van Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt bovendien dat uit artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 volgt dat de behoefte aan bescherming niet bewezen is indien er in een deel van het land geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar dat deel van het land en er toegang toe kan hebben. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door u in Franstalig Kameroen te vestigen, waar u over een veilige en redelijke interne vluchtmogelijkheid beschikt.

Hoewel het conflict een aanzienlijke impact heeft op de bewegingsvrijheid van de burgers in het Engelstalige deel van het land, onder meer door de 'ghosttownoperaties' en de vele checkpoints van de autoriteiten of de separatisten, blijkt dat het mogelijk is om zich van het Engelstalige naar het Franstalige deel van het land te verplaatsen. Bovendien is het Franstalige deel bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in de **Franstalige regio** van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze regio niet wordt getroffen door het geweld als gevolg van de Engelstalige crisis, met uitzondering van enkele geïsoleerde incidenten, voornamelijk aan de grens van de Engelstalige regio's. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het geweld als gevolg van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte van het land momenteel beperkt is, dat het geweld niet het hele land treft en niet veralgemeend is. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 c) van de wet van 15 december 1980.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt bijgevolg niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980, dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat talrijke Engelstaligen, voornamelijk vrouwen en kinderen, toevlucht vinden in de Franstalige regio's, waar ze vaak in precaire omstandigheden leven. In werkelijkheid kunnen de Engelstalige IDP's er echter rekenen op de hulp en sympathie van de Franstalige gemeenschap die hen opvangt. Er worden geen spanningen tussen de twee gemeenschappen waargenomen. De meeste geraadpleegde bronnen melden bovendien dat Engelstalige IDP's niet doelgericht worden gediscrimineerd door de autoriteiten, louter omdat ze Engelstalig zijn. Uit alle informatie blijkt dus dat er geen sprake is van systematische vervolging van Engelstalige Kameroeners door de Kameroense autoriteiten in het Franstalige deel van het land, louter omdat ze Engelstalig zijn.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of u beschikt over een redelijke mogelijkheid om u te vestigen in het Franstalige deel van Kameroen. Rekening houdend met uw persoonlijke situatie kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich in het Franstalige deel van Kameroen vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u **universitaire studies** heeft aangevat in zowel Kameroen (notities CGVS, p. 4 + p. 6) als in Noord-Cyprus (notities CGVS, p. 21 + brief Cyprus International University dd. 31/01/2020).

Bovendien heeft u in België **gewerkt in een magazijn en als schoonmaakster** (notities CGVS, p. 30). Verder heeft u **zelf een visum weten te regelen via de Franse ambassade in Ankara, Turkije en reisde u daarvoor van Noord-Cyprus naar Turkije** (notities CGVS, p. 22 + Visumhit + verklaring DVZ nr. 37). Dit toont toch een **hoge mate van zelfredzaamheid** aan. Bovendien verbleef u ca. 1,5 maand voor uw vertrek uit Kameroen bij een vriendin in Yaoundé (zie supra).

Gevraagd of u elders in Kameroen kan gaan wonen, verklaart u dat het niet kan omdat u buiten Bamenda geen familie heeft waar u bij kan blijven (notities CGVS, p. 27). In deze kan echter verwezen worden naar de tegenstrijdige verklaringen over uw vader (zie supra) die u aflegt en die doen vermoeden dat u toch over een ruimer netwerk buiten Bamenda beschikt. U verwijst bovendien naar de Franstaligen die de Engelstaligen domineren. Gevraagd wat u denkt dat er gaat gebeuren als u naar Yaoundé gaat, verklaart u gearresteerd te worden of zelfs mogelijk gedood te worden omdat u lid was van de organisatie (SCNC) en de overheid u zoekt. Zoals uit het voorgaande blijkt, maakt u het echter niet aannemelijk dat u activiteiten had voor deze organisatie, noch dat u door de autoriteiten geviséerd wordt.

Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u zich niet in het Franstalige landsgedeelte zou vestigen, te meer daar u reeds sinds 2018 in Europa verblijft en u in Europa ook geen enkele familie heeft (Verklaring DVZ, vragen 19-21). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt trouwens ook dat u noties heeft van Frans, u gaf deze taal immers op in de Verklaring betreffende de procedure dd. 30/6/2020. Dat u voor het CGVS plots verklaard geen Frans te spreken (notities CGVS, p.3) toont opnieuw aan dat u zichzelf een ander profiel aanmeet. Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Kameroeners die het Engelstalige landsgedeelte verlaten om zich in het Franstalige landsgedeelte te vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Yaoundé in Franstalig Kameroen over een veilig en redelijk intern vlucht-alternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde identiteitskaart, geboorteakte van uw broer, studententoeelating in Noord-Cyprus en schoolattesten kunnen het voorgaande niet wijzigen aangezien ze geen betrekking hebben op uw asielmotieven.

U legt eveneens een therapeutisch verslag neer. Hieruit blijkt dat u psychologische ondersteuning nodig heeft omdat u zich zeer verdrietig voelde, dat nachtmerries uw slaapritme verstoorde, dat hoofdpijn en onrust u kwelden. Het verslag stelt eveneens dat angst, onrust, vergeetachtigheid en het verlies van concentratie uw functioneren ernstig hebben beïnvloed en dat concentratiemoeilijkheden één van de kenmerken van het posttraumatische stress syndroom is. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van uw therapeut, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. Deze rapporten zijn aldus niet van dien aard dat zij eenduidig kunnen aantonen dat u effectief aan PTSD en andere psychologische problemen lijdt door de problemen in uw land van herkomst.

De door u neergelegde identiteitskaart van uw moeder, de lidkaart van SCNC, arrestatiebevel, affidavit van uw moeder, medische rapport aangaande uw eigen persoon en uw moeder, foto's van uw moeder en krant werden hierboven reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 16/03/2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal heeft middels zijn nota van 13 juni 2023 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekster heeft in onderhavige zaak de Raad echter op 19 juni 2023 via J-Box gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 “en volgende” en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel “(noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)”, van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook op een beoordelingsfout.

3.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. Attest “Employee Assistance Program” dd. 2 mei 2023;

4. Klinisch overzicht dd. 4 mei 2023;

5. Medisch attest dd. 26 april 2023;

6. Amnesty International, « Cameroun. Des dizaines d'anglophones et une centaine de membres du parti d'opposition languissent en prison pour s'être exprimés », 24 januari 2022 ;

7. OCHA, "Humanitarian Needs Overview – Cameroon", april 2022 (uittreksels)".

4. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten

deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de*

mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

8.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Uw advocate merkt in haar schriftelijke opmerkingen na het onderhoud op dat u het tijdens het onderhoud bij momenten moeilijk had door de impact van het trauma op uw faculteiten om uw asielrelaas uiteen te zetten. Zij bezorgt dan eveneens een verslag dat door uw therapeute L.M.D.L. werd opgesteld. Dit verslag stelt dat angst, onrust, vergeetachtigheid en het verlies van concentratie uw functioneren ernstig beïnvloeden en dat uw concentratiemoeilijkheden één van de kenmerken van een posttraumatisch stress syndroom is. Er werd rekening gehouden met uw kwetsbaarheid.

Uit het therapeutisch verslag dat door mevr. D.L. opgesteld werd blijkt echter niet dat u werkelijk lijdt aan een posttraumatische stressyndroom, maar wordt gesteld dat het hebben van concentratiemoeilijkheden dikwijls één van de kenmerken van het posttraumatisch stresssyndroom is. Uit het verslag kan niet worden afgeleid of en welke onderzoeken werden uitgevoerd om op objectieve wijze vast te stellen of u wel degelijk te kampen heeft met enige psychologische problematiek, zodat dient te worden aangenomen dat uw verklaringen dat u te kampen heeft met concentratie- en andere psychologische problemen louter en alleen gebaseerd is op uw eigen verklaringen. Verder kan de actualiteit van het door u neergelegde verslag in vraag gesteld worden. Immers, de laatste maal dat u de “psycholoog” gezien heeft, was in de loop van het jaar 2020 (notities CGVS, p. 16-17) en sindsdien bent u niet bij een andere psycholoog geweest. Verder werd het verslag niet door een psycholoog opgesteld, maar door een psychomotorische therapeute en somato-psychopedagoge. Dit betreft geen beschermd beroep, in tegenstelling tot het beroep van psycholoog.

Verder blijkt uit de ‘Vragenlijst “Bijzondere procedure noden” DVZ’ van 30/06/2020 dat u géén elementen of omstandigheden signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ook bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 18/05/2020 blijkt niet dat u lijdt aan enige psychologische problematiek (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Overigens moet hierbij worden vastgesteld dat uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ niet blijkt dat u toentertijd niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen of niet in staat zou zijn geweest om de elementen ter ondersteuning van uw verzoek toe te lichten. Integendeel, uit de verklaringen die u op 30/06/2020 en 26/03/2021 aflegde blijkt dat de onderhouds bij de DVZ op een normale wijze zijn verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat geen/onvoldoende rekening werd gehouden met het door haar voorgelegde verslag van haar psychomotorische therapeute – somato-psychopedagoge. De Raad stelt vast dat wel degelijk op afdoende wijze met dit verslag rekening werd gehouden. Er wordt terecht vastgesteld dat uit dit verslag niet blijkt of er enig objectief onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters klachten, zodat dient aangenomen dat dit verslag louter is gebaseerd op verzoeksters verklaringen. Het geeft dan ook louter een opsomming van de door verzoekster aangehaalde klachten weer, waarvan wordt gesteld dat deze klachten kenmerkend zijn voor een posttraumatisch stresssyndroom, doch zonder dat op objectieve wijze wordt vastgesteld dat verzoekster daadwerkelijk met dergelijk syndroom te kampen heeft. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch getuigschrift (stuk 5) vermeldt weliswaar dat verzoekster ernstige psycho-emotionele problemen vertoont, doch zonder dat hieromtrent enige informatie wordt verschaft. Evenmin blijkt uit dit medisch getuigschrift dat er in hoofde van verzoekster bepaalde bijzondere procedurele noden aan de orde zouden zijn in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Verder stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“Het rapport van Workplace Options, opgemaakt door een psycholoog, vermeldt opnieuw slechts verschillende symptomen. Het attest van een arts vermeldt slechts “psycho-emotionele” problemen. Hoe dan ook zijn de vaststellingen gemaakt in deze documenten louter gebaseerd op de verklaringen van verzoekster zelf en zijn deze geenszins gemaakt in het kader van een behandeling of een langdurige opvolging van de patiënt.”

Voorts wijst verzoekster in haar verzoekschrift op passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud waarin haar emotionele toestand aan bod komt, doch zij laat na concreet te duiden op welke wijze hieruit zou blijken dat niet/onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar mentale gezondheidstoestand op dat moment en/of welke bijkomende procedurele waarborgen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet volgens haar nog hadden moeten worden voorzien. Zij wijst er in haar verzoekschrift bovendien zelf op dat tijdens het persoonlijk onderhoud een begripvolle houding werd aangenomen. Dat de bestreden beslissing besluit om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, betekent op zich echter niet dat tijdens het persoonlijk onderhoud geen/onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoeksters mentale gezondheidstoestand tijdens dit onderhoud. Waar verzoekster stelt dat de 'vragenlijst bijzondere procedurele noden' niet in het administratief dossier zat dat naar haar advocaat werd opgestuurd, dient vastgesteld dat het administratief dossier hiervan wel degelijk een exemplaar bevat. Verder dient erop gewezen dat het inzagerecht verzoekster toelaat om haar dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan teneinde haar verdediging te organiseren indien zij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. Verzoekster kon wel degelijk kennis nemen van deze informatie aangezien het administratief dossier een kopie van deze informatie bevat (zie map 'Landeninformatie'). Indien verzoeksters advocaat bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan haar om (de dienst 'Advocaten' van) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog op te vragen.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. Verzoekster verklaart Kameroen te zijn ontvlucht omdat zij door de Kameroense autoriteiten wordt geïsoleerd omwille van haar lidmaatschap van en betrokkenheid bij de *Southern Cameroon National Council* (hierna: de SCNC). Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

9.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden problemen met de Kameroense autoriteiten omwille van haar betrokkenheid bij de SCNC. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekster met haar eigen paspoort via de luchthaven Kameroen verliet, waarbij zij werd geholpen door iemand die voor het leger werkt:

“Er dient echter te worden vastgesteld dat u, volgens uw verklaringen, legaal reisde met een eigen Kameroens paspoort en dat u hierbij op de luchthaven van Yaoundé geholpen werd door iemand die voor het leger werkt (notities CGVS, p. 21).

Vooreerst is het opmerkelijk dat u reisde met een paspoort dat afgeleverd werd op 18 oktober 2017 (zie document visum Frankrijk in uw administratief dossier), net voordat uw beweerdde problemen aanvingen. U verklaarde dat u het paspoort toen aangevraagd hebt om dat u ‘gewoon een eigen paspoort’ wou (notities CGVS, p. 28). U verklaart toen nog niet de intentie te hebben gehad om te reizen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een Kameroens paspoort toen 75.000 CFCA kostte (op dit moment een equivalent van ongeveer 110 euro) (zie informatie in uw administratief dossier), wat toch wel een hoog bedrag is om ‘gewoon’ te willen beschikken over een eigen paspoort zonder ermee te willen reizen. Het feit dat u in oktober 2017 een paspoort aanvraag doet reeds vermoeden dat u toch wel de intentie had te reizen, voor uw beweerdde problemen zich voordeden.

U verklaart voor het CGVS eveneens dat u uw identiteitskaart in Kameroen heeft achtergelaten (notities CGVS, p. 29) en dat u uw paspoort in Frankrijk bent kwijtgeraakt nadat u deze verkeerd had weggelegd. Voor de DVZ verklaarde u dan weer dat uw paspoort door een man in Frankrijk in beslag genomen werd (Verklaring DVZ, vraag 29). Bij de indiening van uw verzoek verklaart u dat zowel uw paspoort als uw identiteitskaart door de smokkelaar afgenomen werden (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB), dd. 18/05/2020). U legt bijgevolg tegenstrijdige

verklaringen af over waar uw Kameroense identiteits- en reisdocumenten zich bevinden. Dit wijst op een **fundamenteel gebrek aan medewerking** om de Belgische autoriteiten in staat te stellen uw nood aan bescherming te beoordelen. Immers, dergelijke tegenstrijdige verklaringen over essentiële documenten, doen ernstig vermoeden dat u de Belgische asielinstanties belangrijke informatie over uw identiteit en reis wil onthouden. Deze vaststellingen tasten reeds op voorhand de ernst van uw verzoek tot internationale bescherming fundamenteel aan.”;

(ii) verzoekster tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over haar activiteiten voor de SCNC, haar kennis van de SCNC en van gelijkaardige organisaties gebrekkig is en de door haar voorgelegde lidkaart op eenvoudige wijze zelf kan worden opgemaakt:

“Aangaande uw activisme voor en betrokkenheid en lidmaatschap bij SCNC kunnen verder volgende opmerkingen gemaakt worden:

Tijdens het onderhoud voor het CGVS verklaart u dat u flyers verdeelde en informatie over de organisatie gaf (notities CGVS, p. 12). U verklaart eveneens dat u aanwezig was op een vergadering toen u zich inschreef als lid (notities CGVS, p. 10). **Gevraagd of u nog iets anders deed dan flyers uitdelen en aanwezig zijn bij vergaderingen, verklaart u niets anders gedaan te hebben** (notities CGVS, p. 13). Op andere momenten verklaart u echter dat u aan **één manifestatie** heeft deelgenomen, nl. op 1 oktober 2017 (notities CGVS, p. 6), om elders voor het CGVS te verklaren dat u deelnam aan **twee manifestaties**, nl. op 29 september en op 1 oktober (notities CGVS, p. 30). Voor de DVZ verklaart u dan weer **vnl. deelgenomen te hebben aan vergaderingen en manifestaties, maar legt u geen verklaringen af over het verdelen van flyers** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.3). U legt inconsistente verklaringen af aangaande uw activiteiten voor SCNC. Dit tast de geloofwaardigheid van uw activisme reeds grondig aan.

Gevraagd wanneer de laatste vergadering waarbij u aanwezig was plaatshad, verklaart u dat dit was op 30 oktober 2017 (notities CGVS, p. 15). Gevraagd of u sindsdien nog iets voor SCNC gedaan heeft, verklaart u dat het niet kon omdat de overheid naar u zocht. U maakt het echter niet aannemelijk dat u door de autoriteiten gevisieerd wordt omwille van uw betrokkenheid bij SCNC (zie infra). **Uw (beweerde) activisme is gestopt eind 2017 en u heeft sindsdien niet meer deelgenomen aan enige politieke activiteiten.** Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uw beweerd activisme voor SCNC niet alleen slechts beperkt in tijd was, u bent ook incoherent over uw activiteiten en daarenboven blijkt uw kennis over SCNC ook beperkt. U blijkt enkel Nfor Ngala Nfor, Tassang Wilfred en de naam van de voorzitter van de Bezam-divisie te kennen. U kent verder geen namen van leiders, en u ontmoette de door u gekende leiders niet, zelfs niet de leider van uw divisie (notities CGVS, p. 14).

Vervolgens blijkt u ook, buiten SCNC, geen andere organisatie te kennen die hetzelfde wil bereiken. U verwijst naar de Ambazonians – de naam die de onafhankelijk gezinde Zuid-Kameroeners zichzelf geven – maar zegt geen organisatie te kennen buiten SCNC (notities CGVS, p. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er nog heel wat separatistische groepen aanwezig zijn in en buiten Engelstalig Kameroen (zie informatie in uw administratief dossier). Het is niet aannemelijk dat iemand die in 2017 actief was voor de onafhankelijkheidsstrijd van Engelstalig Kameroen en daardoor ernstige problemen riskeerde, niet op de hoogte zou zijn van andere organisaties in de regio. Opnieuw tast deze onwetendheid uw verklaringen over uw – oprechtengagement aan.

Het valt bovendien op dat de persoon bij wie u in Yaoundé verbleef en over wiens naam u even moest nadenken, nl. een studiegenoot van uw advocaat (notities CGVS, p. 20 + p. 32), dezelfde naam draagt als uw eigen studiegenoot die u in contact bracht met SCNC (notities CGVS, p. 10), nl. V.T.. Ook dit doet weer vragen rijzen bij de ernst van uw verklaringen.

De door u neergelegde **kopie** van een lidkaart van SCNC betreft een document dat eenvoudig zelf op te stellen is. Dit kan het voorgaande niet wijzigen.

Deze vaststellingen aangaande uw betrokkenheid bij en activisme voor SCNC tasten de geloofwaardigheid van uw vrees voor de autoriteiten omwille van dit beweerde activisme verder aan. U maakt het aldus niet aannemelijk dat u door de Kameroense autoriteiten gevisieerd wordt.”;

(iii) uit de in het administratief dossier opgenomen informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat men in Kameroen gemakkelijk tegen betaling krantenartikelen kan laten publiceren, hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van het door verzoekster voorgelegde krantenartikel (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), temeer daar dit artikel geen journalist vermeldt en bovendien onnodige informatie bevat over de SCNC:

“U tracht verder uw asielrelaas te onderbouwen aan de hand van een krantenartikel dat op 27 november 2017 in The Voice gepubliceerd werd (beschikbaar in de groene map in uw

administratieve dossier). Aangaande dit artikel wordt eerst opgemerkt dat het slechts een betrekkelijke bewijswaarde heeft en op zich geen bewijs vormt dat de er in aangehaalde feiten waarachtig zijn. Immers, uit informatie blijkt dat journalisten in Kameroen regelmatig omgekocht worden om tegen betaling artikels in de Kameroense media te laten verschijnen (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Het bewuste artikel vermeldt ook geen journalist. De uitgebreide uitleg omtrent SCNC in het artikel toont eveneens aan dat het een artikel betreft dat gekocht werd om uw asielrelaas te onderbouwen. SCNC is immers een gekende organisatie bij de Engelstalige Kameroeners en behoeft in een Engelstalige Kameroense krant helemaal niet voorgesteld te worden. Bovendien werd dit bewuste artikel door geen andere media overgenomen, noch konden enige nieuwsartikels over de andere personen die in het artikel vermeld zijn, teruggevonden worden via de zoekmachine google.be (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Gelet op deze vaststellingen, deinst u er niet voor terug om de Belgische asielinstanties om de tuin te leiden met een vals krantenartikel om de door u aangehaalde vrees voor vervolging te onderbouwen. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging wordt hierdoor reeds grondig aangetast.”;

(iv) verzoeksters verklaringen inhoudelijk niet overeenstemmen met hetgeen haar moeder uiteenzet in de voorgelegde affidavit (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

“U legt eveneens een door uw moeder ondertekende affidavit neer (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier). Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat de verklaringen van uw moeder geen bewijs zijn van de waarachtigheid van de door u of de door de schrijver van deze verklaringen aangehaalde gebeurtenissen. Bovendien zijn de verklaringen die u voor de Belgische asielinstanties aflegt niet consistent met de verklaringen van uw moeder in deze affidavit. U verklaart voor de DVZ dat uw moeder in juni 2020 in Bamenda was (Verklaring DVZ, vraag 13), terwijl u voor het CGVS verklaart dat zij in de periode van eind november 2017 tot mei 2021 in Inyo, in de omgeving van Batibo verbleef (notities CGVS, p. 19 + p. 22). U verklaart verder voor het CGVS dat uw moeder op 20 mei 2021 naar Bamenda terugkeerde en dat zij de daaropvolgende dag thuis aangevallen werd door de politie (notities CGVS, p. 22). Uit de door uw moeder ondertekende affidavit blijkt echter dat zij pas in Batibo onderdook nadat u Kameroen verlaten heeft in 2018 en dat zij in januari 2021 terugkeerde naar Bamenda. Uit de affidavit blijkt aldus dat uw moeder meerdere maanden in Bamenda verbleef voor zij thuis aangevallen werd in mei 2021. Uit deze affidavit blijkt eveneens dat jullie advocaat u naar het dorp Batibo bracht zodat u daar kon onderduiken, hoewel u voor het CGVS verklaart dat uw advocaat u daar niet heen kon brengen omdat hij bezig was (notities CGVS, p. 19). Het is eveneens opvallend dat uw moeder die, volgens haar verklaringen in de affidavit, sinds mei 2021 ondergedoken leeft, in januari 2022 een nieuwe identiteitskaart bekomt (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw moeder u zei dat ze niet met een verlopen identiteitskaart kon blijven en dat ze om deze reden haar advocaat contacteerde om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen (notities CGVS, p. 33-34). Het stemt echter tot denken dat uw moeder die beweerdelijk ondergedoken leeft omwille van problemen met de autoriteiten, alsnog via haar advocaat contact zoekt met deze autoriteiten om een nieuwe identiteitskaart te bekomen. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw arrestatie en daaropvolgende detentie verder grondig aan.”;

(v) verzoeksters verklaringen over haar arrestatie en haar verblijfplaatsen voorafgaand haar vertrek uit Kameroen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met hetgeen zij hieromtrent tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde:

“Voor het CGVS verklaart u dat u tijdens een vergadering van SCNC werd gearresteerd (notities CGVS, p. 15 + p. 17 + p. 31). Ter bevestiging gevraagd dat u niet tijdens een manifestatie gearresteerd werd, maar tijdens een vergadering, verklaart u dat het tijdens een vergadering was (notities CGVS, p. 31). Voor de DVZ verklaarde u echter dat u tijdens een manifestatie opgepakt werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u vanaf november 2017 niet meer in Bamenda verbleef, maar eerst in de omgeving van Batibo, om uiteindelijk nog ca. anderhalve maand voor uw vertrek in Yaoundé te verblijven (notities CGVS, p. 19-20). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt hoegenaamd niet dat u in de laatste maanden voor uw vertrek uit Kameroen in Batibo of Yaoundé verbleven heeft (Verklaring DVZ, vraag 10), in tegendeel, u verklaart uitdrukkelijk van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Kameroen op 31 januari 2018 in Bamenda verbleven te hebben. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen aangaande het moment

van uw arrestatie, verklaart u dat u zich vele dingen niet meer kon herinneren door het trauma (notities CGVS, p. 34-35). Gevraagd of er nog andere redenen zijn dat u die fout gemaakt heeft, verwijst u wederom naar het trauma waardoor u het zich niet heel goed kon herinneren. Echter, zoals hierboven reeds aangegeven werd, blijkt nergens uit uw verklaringen voor de DVZ dat u op dat moment niet in staat was om deel te nemen aan de procedure tot internationale bescherming (zie supra). Bovendien blijkt nergens uit het door u neergelegde attest van uw therapeute, dat u niet in staat bent of geweest bent om deel te nemen aan deze procedure. U kan geen gedegen uitleg geven waarom uw verklaringen niet overeenkomen. Uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aangaande het moment van uw arrestatie en uw verblijfplaatsen in de laatste maanden voor uw vertrek uit Kameroen, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.”;

(vi) uit verzoeksters verklaringen in verband met het contact met haar moeder een gebrek aan interesse voor de door haar voorgehouden problemen blijkt:

“Uit uw verklaringen blijkt verder dat u anno 2023 nog contact heeft met uw moeder (notities CGVS, p. 35). Gevraagd waar u met uw moeder over praat, verklaart u dat ze u vertelt dat u nog gezocht wordt. Hierop doorgevraagd, verklaart u dat ze nog contact heeft met jullie advocaat. Gevraagd wat uw moeder van de advocaat verneemt, verklaart u haar dat niet gevraagd te hebben. U weet wel dat jullie advocaat het arrestatiebevel dat voor u uitgevaardigd werd kon bekomen. Later tijdens het onderhoud gevraagd hoe u weet dat u actueel nog problemen gaat krijgen, verwijst u naar de aanval op uw moeder in mei 2021 (notities CGVS, p. 33-34). Gevraagd of er nog andere redenen zijn dat u weet dat uw problemen er nog zijn, verwijst u wederom naar het arrestatiebevel. Gevraagd of jullie advocaat problemen had toen hij de identiteitskaart van uw moeder ging aanvragen, verklaart u dat uw moeder u daar niets over verteld heeft. Uit de door u neergelegde affidavit blijkt evenmin dat jullie advocaat problemen gehad heeft omdat hij de identiteitskaart van uw moeder ging aanvragen. Gelet op het geheel aan deze vaststellingen, blijkt niet dat jullie advocaat enige problemen had of zelfs maar ondervraagd werd over de verblijfplaats van uw moeder toen hij haar identiteitskaart bij de autoriteiten ging aanvragen. Uit het voorgaande blijkt eveneens een gebrek aan interesse uwentwege in de gevolgen van het arrestatiebevel dat beweerdelijk op uw naam werd uitgegeven.”;

(vii) de overige door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De door u neergelegde kopies van een arrestatiebevel en de medische rapporten die in Kameroen opgesteld werden betreffen documenten die eenvoudig op te stellen zijn. Deze kunnen het voorgaande niet wijzigen.

De foto's van uw moeder die in elkaar geslagen werd, gaan niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege. Deze foto's kunnen het voorgaande niet wijzigen. Uit de foto's kan immers niet afgeleid worden wat de oorzaak is van de verwondingen van deze vrouw.

Gelet op het geheel aan deze vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u door de Kameroense autoriteiten opgepakt werd in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS.

[...]

De door u neergelegde identiteitskaart, geboorteakte van uw broer, studententoeelating in Noord-Cyprus en schoolattesten kunnen het voorgaande niet wijzigen aangezien ze geen betrekking hebben op uw asielmotieven.

U legt eveneens een therapeutisch verslag neer. Hieruit blijkt dat u psychologische ondersteuning nodig heeft omdat u zich zeer verdrietig voelde, dat nachtmerries uw slaapritme verstoorde, dat hoofdpijn en onrust u kwelden. Het verslag stelt eveneens dat angst, onrust, vergeetachtigheid en het verlies van concentratie uw functioneren ernstig hebben beïnvloed en dat concentratiemoeilijkheden één van de kenmerken van het posttraumatische stress syndroom is. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van uw therapeut, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. Deze rapporten zijn aldus niet van dien aard dat zij eenduidig kunnen aantonen dat u effectief aan PTSD en andere psychologische problemen lijdt door de problemen in uw land van herkomst.

De door u neergelegde identiteitskaart van uw moeder, de lidkaart van SCNC, arrestatiebevel, affidavit van uw moeder, medische rapport aangaande uw eigen persoon en uw moeder, foto's van uw moeder en krant werden hierboven reeds besproken.”;

(viii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de etnische origine van haar vader en over de duur van haar verblijf in Frankrijk, alsook dat zij in België laattijdig om internationale bescherming verzocht, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid:

“U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

*Hoewel u voor de DVZ verklaart dat uw vader tot de **Bassa etnie** behoort (Verklaring DVZ, vraag 6e), verklaart u voor het CGVS de **etnie van uw vader niet te kennen** (notities CGVS, p. 25). U verklaarde eveneens voor de DVZ dat uw vader zich in Limbe bevond, terwijl u voor het CGVS verklaart niet te weten waar uw vader is, en dat u geen contact met hem heeft en niets van hem hoort (notities CGVS, p. 24). Uw plotse onwetendheid betreffende uw vader doet opnieuw vermoeden dat u het CGVS informatie die belangrijk kan zijn voor de beoordeling van uw vrees en/of risico wil onthouden.*

*U verklaart voorts voor het CGVS dat u **2 dagen in Frankrijk** was voor u naar België verder reisde (notities CGVS, p. 29), hoewel u voor de DVZ verklaarde **bijna een maand** in Frankrijk geweest te zijn (Verklaring DVZ, vraag 37). Waar reeds kan worden opgemerkt dat, indien u werkelijk een gegronde vrees had ten aanzien van Kameroen, van u verwacht mocht worden dat u reeds in Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming indiende, kan ook worden vastgesteld dat u ook in België lang talmde om een verzoek in te dienen. U kwam immers op 22 februari 2020 aan in België en diende pas 3 maanden later een verzoek in bij de Belgische asielinstanties. Ook deze vaststelling tast de ernst van uw vrees en/of risico verder aan.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar mentale gezondheidstoestand, namelijk onder meer geheugen- en concentratieproblemen, dient vastgesteld dat uit het geheel van de door haar dienaangaande bijgebrachte stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier; verzoekschrift, stukken 3-5) niet blijkt dat verzoekster met dermate ernstige psychische/psychologische problemen te kampen zou hebben dat zij in staat zou kunnen worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar haar mentale gezondheidsproblemen teneinde de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden in een ander daglicht te plaatsen. Voorts stelt de commissaris-generaal in de nota met opmerkingen dienaangaande terecht als volgt: *“Verzoekster kan gevolgd worden in haar stelling dat zij reeds op de DVZ gewag maakte van haar psychologische problemen. Echter toont verzoekster niet aan dat zij vanwege de door haar opgeworpen symptomen van haar psychologische ingesteldheid niet in staat zou zijn geweest om haar vluchtmotieven op coherente wijze uiteen te zetten, noch dat deze psychologische problemen de tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in haar verklaringen kunnen verklaren. Alhoewel er sprake is van concentratiestoornissen en geheugenverlies wordt in het psychologisch attest niet aangegeven dat haar cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de autoriteiten onmogelijk zou zijn om haar verzoek om internationale bescherming op haar geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij was immers in staat om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. De verzoekende partij maakte tijdens haar gehoor op het CGVS ook nergens melding van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Uit een eenvoudige lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt verder duidelijk dat de verzoekende partij ongehinderd kon antwoorden*

op de door haar gestelde vragen en zij omstandige en duidelijke verklaringen kon geven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze.

[...]

Met betrekking tot de oorzaak van verzoeksters psychologische problemen merkt verweerder nog op dat rekening houdend met hun bevindingen psychologen vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt."

In zoverre verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar haar mentale gezondheidsproblemen, dient erop gewezen dat uit het geheel van de door haar dienaangaande voorgelegde stukken niet blijkt dat zij niet in staat zou kunnen worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (zie ook *supra*).

Waar verzoekster vervolgens kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing in verband met de vaststelling dat zij met haar eigen paspoort Kameroen verliet en dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar haar identiteitskaart en paspoort zich bevinden, dient erop gewezen dat het aan verzoekster toekomt om de asielinstanties een duidelijk zicht te bieden op haar nationaliteit en identiteit en documenten ter staving hiervan voor te leggen. Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar haar identiteitskaart en paspoort zich bevinden, doet vermoeden dat zij bepaalde informatie voor de asielinstanties verborgen tracht te houden. Dit betekent geenszins dat het aan de asielinstanties zou toekomen om concreet te duiden welke informatie verzoekster precies verborgen zou trachten te houden. Verder betoogt de commissaris-generaal in de nota met opmerkingen terecht als volgt:

"Aangaande verzoeksters stelling dat het vermoeden dat zij andere reismotieven zou hebben gehad louter speculatie betreft merkt verweerder op dat het aan verzoekster is om op duidelijke en coherente wijze haar reismotieven uiteen te zetten. Door onaannemelijke verklaringen af te leggen over de reden van de aanvraag van haar paspoort biedt zij geen zicht op de werkelijke motieven van haar vertrek. Haar kritiek dat verzoekster niet werd geconfronteerd met de hoge prijs van het paspoort en dat dit element dan ook niet gebruikt mag worden ter beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen is weinig ernstig. Dit betreft immers geen informatie die niet gekend is door verzoekster. Verweerder antwoordt volledigheidshalve dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoekende partij om internationale bescherming op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052) (RvV, nr. 210 529 van 4 oktober 2018)."

Waar verzoekster stelt dat de 'registratie verzoek om internationale bescherming' niet in het administratief dossier zat dat naar haar advocaat werd opgestuurd, dient vastgesteld dat het administratief dossier hiervan wel degelijk een exemplaar bevat. Verder dient erop gewezen dat het inzagerecht verzoekster toelaat om haar dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan teneinde haar verdediging te organiseren indien zij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. Verzoekster kon wel degelijk kennis nemen van deze informatie aangezien het administratief dossier een kopie van deze informatie bevat (zie map 'Landeninformatie'). Indien verzoeksters advocaat bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan haar om (de dienst 'Advocaten' van) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen.

Inzake haar activiteiten voor de SCNC, met name deelname aan manifestaties en vergaderingen en uitdelen van flyers, en haar kennis van de SCNC citeert verzoekster uit de notities van het persoonlijk

onderhoud dienaangaande. Hiermee komt zij evenwel niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) haar eerdere verklaringen, hetgeen evenwel geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster hieromtrent tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd. In zoverre verzoekster stelt dat onvoldoende met alle door haar aangehaalde elementen rekening werd gehouden, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoekster de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoeksters verklaringen doorheen haar asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Waar verzoekster stelt dat haar geen bijkomende vragen werden gesteld over het uitdelen van flyers en/of over de manifestaties waaraan zij deelnam, dient vastgesteld dat verzoekster geheel nalaat concreet te duiden welke bijkomende informatie zij hierover nog zou hebben willen geven, hetgeen, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, geenszins ernstig is. Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie in verband met leden van oppositiegroepen in Kameroen en haar bewering dat men geen hooggeplaatste functie moet hebben om door de Kameroense autoriteiten te worden geïdendeerd, doet aan de voormelde motieven uit de bestreden beslissing geen afbreuk. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters individuele, persoonlijke situatie en volstaat op zich dan ook niet teneinde haar vluchtrelaas alsnog aannemelijk te maken. Dat uit deze informatie zou blijken dat lidmaatschap van een oppositiegroepering in Kameroen niet van lange duur moet zijn opdat men geïdendeerd kan worden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters beweerde activisme voor de SCNC eind 2017 is gestopt en dat zij nadien niet meer deelnam aan politieke activiteiten.

Waar verzoekster betoogt dat de kern van haar relaas, met name haar arrestatie, detentie en verkrachting, in de bestreden beslissing buiten beschouwing worden gelaten, kan zij geenszins worden bijgetreden. Uit een lezing van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat hiermee rekening werd gehouden, daar immers terecht wordt vastgesteld dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden politiek activisme, evenmin geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen met de Kameroense autoriteiten omwille van dit activisme. In zoverre verzoekster daadwerkelijk werd gearresteerd, vastgehouden en verkracht, laat zij, gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen inzake haar politiek activisme zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, na te duiden in welke omstandigheden deze gebeurtenissen daadwerkelijk plaatsvonden en/of op welke wijze hieruit volgens haar zou blijken dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Verzoekster beperkt zich louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen – ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden – en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier gezien het voorgaande echter in gebreke.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat haar vader tot de Bassa-etnie behoort, komt zij niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht dienaangaande in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. Redelijkervijze kan van verzoekster worden verwacht dat zij ook tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan aangeven tot welke etnie haar vader behoort, temeer wanneer zij zulks wél kon tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 6 en 7) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

9.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

9.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

9.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

10.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

10.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

10.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Kameroen zou hebben gekend.

10.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende:

*“Uit een grondige analyse van de huidige veiligheidssituatie in Kameroen (zie **COI Focus “Kameroen. Engelstalige regio’s: veiligheidssituatie”** van 20 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_regions_anglophones_situation_securitaire_20230220.pdf of <https://www.cgvs.be/fr> blijkt dat dit land momenteel getroffen wordt door een zogenaamde “Engelstalige crisis”. Het gaat hierbij echter om een **gelokaliseerd conflict**, dat zich in hoofdzaak beperkt tot de twee Engelstalige regio’s North West en South West. Uit dezelfde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in het Franstalige deel van Kameroen fundamenteel verschilt van deze in het Engelstalige deel van Kameroen.*

Het Commissariaat-generaal benadrukt bovendien dat uit artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 volgt dat de behoefte aan bescherming niet bewezen is indien er in een deel van het land geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar dat deel van het land en er toegang toe kan hebben. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door u in Franstalig Kameroen te vestigen, waar u over een veilige en redelijke interne vluchtmogelijkheid beschikt.

Hoewel het conflict een aanzienlijke impact heeft op de bewegingsvrijheid van de burgers in het Engelstalige deel van het land, onder meer door de ‘ghosttownoperaties’ en de vele checkpoints van de autoriteiten of de separatisten, blijkt dat het mogelijk is om zich van het Engelstalige naar het Franstalige deel van het land te verplaatsen. Bovendien is het Franstalige deel bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

*Wat de veiligheidssituatie in de **Franstalige regio** van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze regio niet wordt getroffen door het geweld als gevolg van de Engelstalige crisis, met uitzondering van enkele geïsoleerde incidenten, voornamelijk aan de grens van de Engelstalige regio’s. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het geweld als gevolg van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte van het land momenteel beperkt is, dat het geweld niet het hele land treft en niet veralgemeend is. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 c) van de wet van 15 december 1980.*

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt bijgevolg niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980, dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat talrijke Engelstaligen, voornamelijk vrouwen en kinderen, toevlucht vinden in de Franstalige regio's, waar ze vaak in precare omstandigheden leven. In werkelijkheid kunnen de Engelstalige IDP's er echter rekenen op de hulp en sympathie van de Franstalige gemeenschap die hen opvangt. Er worden geen spanningen tussen de twee gemeenschappen waargenomen. De meeste geraadpleegde bronnen melden bovendien dat Engelstalige IDP's niet doelgericht worden gediscrimineerd door de autoriteiten, louter omdat ze Engelstalig zijn. Uit alle informatie blijkt dus dat er geen sprake is van systematische vervolging van Engelstalige Kameroeners door de Kameroense autoriteiten in het Franstalige deel van het land, louter omdat ze Engelstalig zijn.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of u beschikt over een redelijke mogelijkheid om u te vestigen in het Franstalige deel van Kameroen. Rekening houdend met uw persoonlijke situatie kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich in het Franstalige deel van Kameroen vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u **universitaire studies** heeft aangevat in zowel Kameroen (notities CGVS, p. 4 + p. 6) als in Noord-Cyprus (notities CGVS, p. 21 + brief Cyprus International University dd. 31/01/2020).

Bovendien heeft u in België **gewerkt in een magazijn en als schoonmaakster** (notities CGVS, p. 30). Verder heeft u **zelf een visum weten te regelen via de Franse ambassade in Ankara, Turkije en reisde u daarvoor van Noord-Cyprus naar Turkije** (notities CGVS, p. 22 + Visumhit + verklaring DVZ nr. 37). Dit toont toch een **hoge mate van zelfredzaamheid** aan. Bovendien verbleef u ca. 1,5 maand voor uw vertrek uit Kameroen bij een vriendin in Yaoundé (zie supra).

Gevraagd of u elders in Kameroen kan gaan wonen, verklaart u dat het niet kan omdat u buiten Bamenda geen familie heeft waar u bij kan blijven (notities CGVS, p. 27). In deze kan echter verwezen worden naar de tegenstrijdige verklaringen over uw vader (zie supra) die u aflegt en die doen vermoeden dat u toch over een ruimer netwerk buiten Bamenda beschikt. U verwijst bovendien naar de Franstaligen die de Engelstaligen domineren. Gevraagd wat u denkt dat er gaat gebeuren als u naar Yaoundé gaat, verklaart u gearresteerd te worden of zelfs mogelijk gedood te worden omdat u lid was van de organisatie (SCNC) en de overheid u zoekt. Zoals uit het voorgaande blijkt, maakt u het echter niet aannemelijk dat u activiteiten had voor deze organisatie, noch dat u door de autoriteiten gevisieerd wordt.

Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u zich niet in het Franstalige landsgedeelte zou vestigen, te meer daar u reeds sinds 2018 in Europa verblijft en u in Europa ook geen enkele familie heeft (Verklaring DVZ, vragen 19-21). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt trouwens ook dat u noties heeft van Frans, u gaf deze taal immers op in de Verklaring betreffende de procedure dd. 30/6/2020. Dat u voor het CGVS plots verklaard geen Frans te spreken (notities CGVS, p.3) toont opnieuw aan dat u zichzelf een ander profiel aanmeet. Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Kameroeners die het Engelstalige landsgedeelte verlaten om zich in het Franstalige landsgedeelte te vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Yaoundé in Franstalig Kameroen over een veilig en redelijk intern vlucht-alternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoekster betoogt dat geen/onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid, waardoor zij zich volgens haar niet in Franstalig Kameroen kan hervestigen. Zij meent tevens dat de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen onvoldoende zijn om aan te nemen dat zij zelfredzaam genoeg is om zich in Franstalig Kameroen te hervestigen. In de bestreden beslissing wordt echter terecht opgemerkt dat verzoekster zich in Noord-Cyprus kon vestigen zonder haar familie, dat zij er bij de Franse ambassade zelf een visum ging aanvragen en dat zij er ook in België in slaagt een leven op te bouwen. Hieruit blijkt wel degelijk verzoeksters zelfredzaamheid. Er kan van haar worden verwacht dat zij in staat is om zich in het land waarvan zij de nationaliteit bezit buiten haar regio van herkomst te hervestigen en er een leven op te bouwen. Uit het geheel van de door haar voorgelegde stukken inzake haar mentale gezondheidstoestand (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 3-5) blijkt niet dat verzoeksters mentale problemen

dermate ernstig zijn dat van haar niet zou kunnen worden verwacht dat zij zich ingeval van terugkeer naar Kameroen buiten haar regio van herkomst hervestigt. In zoverre wordt vermeld dat verzoekster verdere opvolging behoeft, dient erop gewezen dat zij zich met betrekking tot eventuele medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal dan ook terecht als volgt:

“Wat betreft verzoeksters profiel kan zij niet bijgetreden worden waar zij stelt dat zij vanwege haar kwetsbaarheid niet in staat zou zijn om een leven uit te bouwen in Franstalig Kameroen. Er kan in dit verband opnieuw gewezen worden op de motivering in de bestreden waaruit blijkt dat verzoekster een hoger diploma behaalde en haar zelfredzaamheid verder gebleken is uit de organisatie van haar reis naar België en haar verblijf in Europa sinds 2018 waar zij evenmin familie heeft. Tevens kan gewezen worden op verzoeksters kennis van de Franse taal, zoals zij aangaf op de DVZ. Verzoekster brengt geen overtuigende elementen aan die bovenstaande vaststellingen tegenspreken. Zij stelt dat de organisatie van haar reis slechts enkele administratieve stappen inhield waaruit geenszins vaardigheden blijken om een nieuw leven op te bouwen. Zij gaat hierbij voorbij aan het feit dat zij niet alleen haar reis regelde maar voor haar aankomst in België tevens een visum voor Cyprus wist te verkrijgen, haar universitaire studies in Cyprus wist te beginnen, en onderdak en werk in Cyprus vond. Bovendien wijzen al deze zaken op een zekere mate van financiële voorziening die een vestiging in een ander deel van het land bijkomend mogelijk maken. De stelling van verzoekster dat haar universitaire studies irrelevant zijn daar IDP's in Franstalig Kameroen slechts informele en laaggeschoolde jobs krijgen haalt geenszins onderuit dat deze zaken wel degelijk wijzen op een verhoogde zelfredzaamheid.

Aangaande verzoeksters aangehaalde psychologische problemen merkt verweerder op dat verzoekster nergens toelicht op welke wijze deze een vestiging in Franstalig Kameroen zouden verhinderen. Hoewel in de documenten gelezen kan worden dat verzoekster last heeft van onder meer slaapproblemen, stress en angst merkt verweerder op dat deze zaken verzoekster niet verhinderden om op korte tijd, en schijnbaar zonder moeite, voor een maand onderdak te vinden in Yaoundé, vervolgens haar reis naar België te regelen, met tussenstop in Cyprus alwaar zij universitaire studies startte en werkte, en ook in België erin slaagde verschillende jobs uit te oefenen. De loutere verwijzing naar psychologische problemen is onvoldoende om aan te tonen dat het een onredelijke verwachting is dat verzoekster zich in Franstalig Kameroen vestigt.”

Voorts blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte informatie niet dat er in Franstalig Kameroen sprake is van een dermate discriminatie ten aanzien van de Engelstaligen dat een intern vestigingsalternatief in Franstalig Kameroen in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster niet (langer) redelijk zou kunnen worden geacht. De Raad wijst er dienaangaande op dat, om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een nood aan internationale bescherming zoals bedoeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster laat na concreet te duiden waarom en/of op welke wijze zij als Engelstalige vrouw in Franstalig Kameroen zou worden gediscrimineerd. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar individuele, persoonlijke situatie, alsook naar haar mentale gezondheidstoestand zonder evenwel toe te lichten op welke wijze deze gezondheidstoestand ertoe zou bijdragen dat zij in Franstalig Kameroen zou worden gediscrimineerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat van de in de bestreden beslissing vermelde COI Focus *“Kameroen. Engelstalige regio's: veiligheidssituatie”* van Cedoca van 20 februari 2023 een weblink werd opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat deze COI Focus op een veelheid aan bronnen is gebaseerd.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

10.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kameroen een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER